

HET WINTERKONINKJE

door

A. L. GERRITSEN.

't Was in den nooit beleefden tijd,
Toen dieren konden spreken;
En handelden gelijk de mensch
In alle hemelstreken.

De leeuw was koning van het woud
En mocht te land regeeren;
De dieren moesten zijn bevel
En oppermacht wel eeren.

De vogels, die de blauwe lucht
Als hun gebied beschouwden,
Verlangden zelfs een opperheer
Aan wien ze zich vertrouwden.

Een wedstrijd in het vliegen zou
Beslissen wien ze namen:
Wie 't hoogste vloog erkenden zij
Als koning, al te zamen.

De sperwer, valk en adelaar,
De zwaluw, duif en lijster
En heel het vlugge vooglenheir
Ze raakten 't spoor niet bijster.

In 't eerst ging alles snel omhoog,
Maar spoedig ging het zachter
En d' aadlaar kreeg gewonnen spel:
Hij liet alle andren achter.

Maar juist toen hij victorie riep
En zich al koning voelde,
Bemerkt hij een klein vogeltje,
Dat in z'n veeren woelde.

Het vloog hoog boven d' aadlaar uit,
Wiens kracht begon te mindren;
En riep maar al: rik'tik — rik tik
Der vooglen koning, dat ben ik.